

A KÖZBENJÁRÁS MŰVÉSZETE – 5. A közbenjárók felelőssége

Bor Ferenc

Ságvár, 2013. 12. 16.

Köszönjük drága mennyei Atyám a magasabb-rendű szeretetedet! Köszönjük Atyám, hogy elküldted az egyszülött Fiadat áldozatul, mert úgy szeretted ezt a világot, hogy feláldoztad Őt. Hálát adunk Uram, hogy ez a szeretet nincs feltételhez kötve és Te nem vagy személyválogató, hogy az egyik embert szereted, a másikat pedig nem.

Hálát adunk Atyám, hogy itt lehetünk az utolsó időkben a földön, és munkálkodhatunk Neked, építhetjük a Te királyságodat. Köszönjük Uram, hogy használsz bennünket *eszközként*, hogy rajtunk keresztül kinyúlj az elveszettek felé, s őket elvezessük Krisztushoz.

Hálát adunk Atyám, hogy a Te *családodhoz* tartozhatunk. Köszönjük a békességedet, köszönjük a rajtunk megnyugvó kegyelmedet. Hálát adunk az Igédért, amit szabadon hirdethetünk. Köszönjük Uram a lehetőségeket, a helyeket, az *ajtókat* és a hatékony munkálkodást, a Jézus nevében!

Érvényt szerzünk a *szent vér* hatalmának az életetek felett! Az ellenség minden gonosz munkája a talpunk alá vettetett, és mi ott tartjuk! Hálát adunk Atyám a Te ígérétedért, amely szerint a talpunk alatt tartott ellenséget nagy hamar *megrontod*, a Jézus nevébe!

Beburkolozunk Isten dicsőségébe, hogy az ellenség számára láthatatlanok és *elérhetetlenek* legyünk, a Jézus nevében. Köszönjük a szolgáló angyalokat, akiket mellénk rendeltél segítségül szolgálatként.

Hálát adunk Atyám a drága Szent Szellemedért, aki bennünk lakozik, aki *örjáratot jár* a testünk határain, aki megújítja a halandó testünket, és így naponta *megújulunk* a Te kegyelmed által, a Jézus Krisztus szent nevében. Tiéd minden dicsőség Uram, mindörökkön örökké. Ámen.

Jézus szeret téged! – köszönts ezzel a szomszédodat.

Folytatjuk a Közbenjárás művészete című tanítássorozatunkat, az 5. rész következik. A mai tanítás címe: *A közbenjárók felelőssége*

Mai tanításnak nem az a célja, hogy bárkire is terhet vagy büntudatot helyezzen, hanem inkább egy *ébresztőt* fűjjön, hogy bizony a szenteknek az ima területén is van felelőssége.

KÖZBENJÁRÁS A BŰN ELLEN

2Korinthus 12,21.

21. Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem tiköztetek, és sokakat meggyászolok azok közül, akik korábban vétkeztek és meg nem tértek a tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, amit elkövettek. Ámen.

Pál azt mondja, hogy szükség esetén *újra* szülési fájdalmakat él át, hogy a tévútra került szentekben ismét alakot öltson Krisztus. Azaz voltak olyan keresztények, akik vétkeztek és ebből nem tértek meg, nem igazították ki magukat.

Az akkori időben Korinthus egy nagyon kicsapongó és erkölcstelen életet élő város volt. Sajnos a gyülekezetbe is beszívargott ez a gonosz szellem. A paráznaság szellemét és ehhez hasonlót kell érteni alatta.

Elhangzott az a szó, hogy *megsiratni*. Ez azt jelenti, hogy a siratás *érzése* és a siratásnak a *cselekedete*. Ez a cselekedet nem más, mint a közbenjárás. Ma az erkölcstelenség és az engedékenység világát éljük, sajnos. Úgy tűnik, mintha a globális Egyház becsukta volna a szemét a homoszexualitás, az együttélés és más szélsőséges megnyilvánulásokkal szemben.

Pál, amikor közbenjárt, nyögött a hívők miatt, akik vétkeztek és nem tértek meg. Itt helyes az a szóhasználat, hogy nem tértek meg. Mert a *megtérés* azt jelenti, hogy valaki felismeri a téves útját, azon visszafordul és visszakerül Isten akaratában, az igei útra. Használják néha a megtérés szót az újjászületésre is, de ez két különböző dolog.

Az *újjászületés* az, amikor Jézus elfogadásával valaki *új emberré* válik. Nem biztos, hogy azonnal megtér a téves útjaiból. Ahhoz kell egy időszak, amíg felismeri, hogy ő esetleg téves úton jár. A két fogalom nem ugyanaz. Általában nem is egy időben következik be.

Nekünk is közbe kell járnunk azokért, akik vétkeznek, aggodalmaskodnak, hitetlenkednek, kételkednek, illetve a sötétség ezen hálóiiban vergődnek.

Korábban már szoltunk a bűnről, hogy a *bűn* létezik, mint *főnév*, de Jézus ezt lerendezte, mert az Ő szent vére a bűnt eltörölte, megsemmisítette. Ezért történt a véráldozat. Ez alapján váltunk mi igazzá.

A *bűn* másik nyelvtani jelentése, *ige*, mint cselekvés. Valaki elkövet valami vétket. Amíg testben élünk, hajlamosak vagyunk arra, hogy elhibázzunk valamit, de hálát adunk az Úrnak, hogy az Ő kegyelve velünk van. Azt mondja a Biblia, hogy minél nagyobb a bűn, annál nagyobb a kegyelem. Annál nagyobb kegyelembe részesül az, aki kisiklott.

KÖZBENJÁRÁS A SZABADULÁSÉRT

2Thessalonika 3,1-3.

1. Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak Igéje terjedjen és dicsőíttessék, amiként köztetek is.

2. És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkinek van hite.

3. De hű az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. Ámen.

Pálért közbenjártak, mégpedig két célból: hogy megőriztessen és oltalmat nyerjen.

Egy példát hozok erre: Egy édesanyát hajnali kettőkor az Úr felébresztett. Tudta a szívében, hogy a *fiáért* kell imádkoznia. A késztetés olyan erős volt, hogy felismerte, kiért kell imádkoznia? Azt is tudta, hogy az egy súlyos dolog. Odaszántan imádkozott, erőteljes imával ment az Úr elé mindaddig, amíg ez a teher meg nem szűnt.

Később kiderült, hogy a fia hadihajón szolgált, és ezt a hadihajót egy *villámcsapás* érte. A hajóorvos a fiát már berakatta a hullák közé. De mindenki csodájára egyszer ismét életre kelt. Ez a közbenjárásnak köszönhető!

Egy másik történet: Egy kora-pünkösdi pásztor és a felesége Afrikában szolgált. A feleségének a szülei egy tanyán éltek Angliában. Az édesapja alkoholista volt, májzsugorodásban szenvedett és haldoklott. Elment egy sátoros összejövételre, ez Etter nevű testvérnő szolgálatára és ott meggyógyult, újjászületett, betöltekezett Szent Szellemmel. Tudta tehát, hogy hogyan kell közbenjárni.

Az egyik reggel öt órakor elindult a tehenet megfejni. De félútról visszafordult. Sőt, inkább visszaszaladt a lakásba, mert érzett a szívében egy sürgetést, egy *készítést*, hogy imádkozzon. Azt is tudta a Szent Szellem közlése által, hogy a *lányuk* van életveszélyben. Elkezdett szellemben sóhajtozni, nyelveken imádkozni ott a konyha közepén. Eltelt egy óra, két óra, a tehenek bögtek, a malacok sivalkodtak, a tyúkok kotkodáltak, mert éhesek voltak.

Telt az idő, tíz óra, dél és még mindig imádkozik ez az édesapa, aki egyébként 82 éves volt. Délután kettőkor, szűnt meg a teher. Öröm és nevetés tört fel belőle. Ez volt a jel, hogy az a bizonyos probléma megszűnt.

Aztán később, jött egy levél Afrikából, a hajópostán, hogy a lánya elkapott egy *trópusi lázat*. Holtnak nyilvánították már, és egyszerűen csak úgy hirtelen egészséges lett és felkelt. Ez akkor volt, amikor az édesapja szívéből a teher lement. Ezt később egyeztetették.

Tehát ez a 82 éves idős férfi *9 órát tusakodott* szellemben. Erre mondhatni azt, hogy állhatatos volt, *kitartó* volt, nem adta fel egy-két óra múltán, hanem megvárta a győzelem jelét. Sajnos ezen a ponton *mulaszt* nagyon sok keresztény, mert nem tart ki a végsőig, nem állhatatos és valamikor félidőben feladja.

Különbőséges szükséges tenni a hit imája és a közbenjárás között. A *hit imáját magunkért* mondjuk, illetve egy *bébi keresztényért*, akivel valamilyen ponton egyetértéssel tudunk jutni.

A hit imáját szabályozó törvényszerűségek ugyanis nem érvényesek a közbenjárásra. Ezért a hit imáját nem lehet minden helyzetben alkalmazni.

A *közbenjárás* az egy *másokért* mondott ima, mégpedig a Szent Szellemnek a segítségével, erejével, s Ő általa jönnek elő a nagy győzelmek. Ha ez a 82 éves édesapa nem ismerte volna a közbenjárás művészetét, és csak egyszerűen a hit imájára támaszkodott volna:

Mama, valljuk meg, hogy a lányunk rendben van, szent oltalom alatt áll, és nem történhet vele semmi baj! – ebben az esetben valószínű, hogy ez nem segített volna. A hívők csatákat veszhetnek, ha nem fordítanak *elegendő időt* a közbenjárásra.

Következik két példa, amit nevezhetünk negatívnak is, de a *tanulságunkra* legyen inkább, ez a célja. 1965-ben Kenneth Hagin szívében megjelent egy imateher. Az az érzet társult ehhez, hogy valaki *kiesik egy autóból*. Hagin akkor túl elfoglalt volt és ezt az imakészítést félretette.

Másnap a feleségével autóba ült, éppen esett az eső. A biztonsági övet bekapcsolta, amit korábban nem szokott. A felesége meg is kérdezte, hogy történt valami? Vagy mutatott az Úr valamit? Csak annyit, hogy valaki kiesik az autóból. Ezt a jelzést magára vonatkoztatta. Általánosságban imádkoztak, kiárasztották a szent oltalmat és mentek tovább.

Másnap ismét autóba ültek, mert utazószolgálatot látott el Hagin. Megint esett, szintén bekapcsolta a biztonsági övet, mert ez az érzés még mindig ott volt, ez a belső jelzés, hogy valaki az autóból kiesik. *Nem szakított időt* arra, hogy ezen a területen imádkozzon, pontosabban elcsendesedjen és figyeljen az Úrra, hogy ez pontosan mi is?

Ezek után hamarosan kapott egy telefont, felhívta a fia, hogy apa, az *unokád kizuhant* a szélvédőn, és már nem tudtak rajta segíteni. 25 évesen távozott az élők sorából, két kiskorú gyermek maradt utána és a felesége. Tehát nagy a *felelőssége* a hívőknek, ugyanis emberek élete függ a szentek imáitól.

Egy másik történet 1939-ben játszódott. Kenneth Hagin az apósával meglátogatott egy közeli földművest. Komoly beteg volt a bácsi. Hagin szívében megjelent egy kínzó teher, hogy imádkozzon ezért a beteg emberért. Amíg ott közösen beszélgettek, ez a beteg lehetőséget adott arra, hogy ő beszéljen neki Jézusról. De Hagin ezt a *lehetőséget nem használta ki*. Utána a beszélgetés teljesen más irányt vett, és nem tudott visszakanyarodni az Úr Igéjének a hirdetésére. Pár nap múlva kapta a hírt, hogy ez a beteg ember, ez a földműves meghalt.

Kenneth Hagint *bántotta* ez a lelkiismeret, hogy nem engedelmeskedett az Úr vezetésének az imakészítésnek. Aztán egy igen komoly dolog történt. Kapott egy *bepillantást* a pokolba. Ott látta ezt a bácsit, ahogy a lángnyelvek nyaldossák, hallotta a kiáltását, és víz után epekedett a forróságban úgy, ahogy a Lukács evangéliumban olvassuk a gazdag emberről. Szenvedett, kínokat állt ki.

Majd megjelent neki Jézus és azt mondta, hogy ezért te vagy a felelős, ez a te *felelősséged!* Alkalmat adtam, hogy szolgálj felé, de ezt te elmulasztottad. Nem szabad félvállról vennünk az imaterheket, mert ezek életet és halált jelenthetnek valaki számára. Hogy az illető imádkozik-e, tud-e időt fordítani rá, vagy pedig másra hivatkozva más irányba kanyarodik.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy nem az a célja ennek a tanításnak, hogy bárki is büntudat alá kerüljön, hanem inkább *tanulság* legyen a számunkra, hogy a világosság ösvényén járunk.

A KÖZBENJÁRÓ GYÜLEKEZET

1Korinthus 12,26.

26. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ámen.

A közbenjárás egyik fajtája a *szenvedés*. A korábbiakban tanultunk arról, hogy van sóhajtozás, nyögés, vagy szülési fájdalmak formájában jelentkezik. De mindegyik fajta közbenjárás egy *szabadulást* fog hozni. Ez a lényege.

Mivel egy Testnek a tagjai vagyunk, ezért *részt* kell vennünk a bajban levő tag felszabadításában. Először is *hordozzuk* a terheit imában, hogy ő *szabadulást* nyerjen. Lapozunk a Róma levélhez. Jobban megvilágítjuk ezt a szenvedés kérdést, mert ez nem az a szenvedés, amikor valaki betegségben vagy kóiban szenved és fájdalmak gyötrik.

IKorinthus 12,26-nál olvastunk a szenvedésről. **Az „együtt szenvedjenek” azt is jelenti a görögben, hogy hasonlót érez.** Tehát ha valaki szenved, a tagok is vele együtt szenvedjenek, azaz hasonlót fognak érezni, mert az *imateher* meg fog jelenni annál a személynél is, akire az Úr ráteszi, hogy te alkalmas vagy arra, hogy imádkozz ezért a személyért.

Nem úgy szenved, hogy lába közé hajtja a fejét és siránkozik, meg jajveszékel, hogy Úr Isten mi lesz most! Nem erről a fajta szenvedésről van szó, hanem *hasonlót érez* és ez az érzés *készíti* őt arra, hogy közbenjárjon akár ismert, akár ismeretlen személyért.

Róma 15,1.

1. Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Ámen.

Vannak erősek és vannak erőtlenek. Az *erősek* hitben, imában *hordozzák*, cipelik azokat, akik rászorulnak. **A *hordozni* szó a görögben jelenti azt, hogy felemelni, eltávolítani, elmozdítani azt a problémát, azt a terhet.** Ha valakire ráesik valami, akkor odamegyünk, felemeljük, elmozdítjuk róla és eltávolítjuk róla azt a szekrényt, ami éppen ráesett.

A gyengeség itt *hitbeli gyengeséget* jelent nem fizikális gyengeséget. Akik hitben gyengék, azok rászorulnak arra, hogy mások közbenjárjanak értük, hogy fel tudjon emelkedni. A súlyok eltávozzanak és felszabaduljon a nyomás alól.

Ez a közbenjárás segít az *erősségeknek* a lerontásában is. Vannak szellemi erősségek a sötétség oldalán, és a közbenjárás segít abban, hogy ezektől szabadabbá váljanak a rászorulók. A közbenjárás szabad utat biztosít a számukra.

Az Efézusi levélben Szellemtől ihletett imák olvashatóak, amely minden gyülekezetben érvényes. A mai napra szólnak, a gyülekezeti korszakra vonatkoznak.

Efézus 1,17-23.

17. Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek szellemét az Ő megismerésében;

18. És világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok, mi az Ő elhívásának reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentekben,

19. És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint,

20. Amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben.

21. Magasan minden fejedelemség és hatalmasság és erő és uraság és minden név fölé, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is:

22. És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte a Gyülekezetnek fejévé,

23. Mely az Ő Teste, teljessége Őnéki, aki mindeneket betölt mindenekkel. Ámen.

Ezt és a következőt, amit fogunk olvasni a 3. fejezetből, imádkozhatjátok *magatokra*, egyes szám első személyben és imádkozhatjátok *másokra* is. Konkrétan, név szerint valakire.

Efézus 3,14-21.

14. Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt,

15. Akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön,

16. Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy megerősödjete hatalmas erővel az Ő Szelleme által a belső emberben:

17. Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben;

18. A szeretetben meggyökerezete és alapot vegyete, hogy megérthesséte minden szentekkel egybe, hogy mi a szélesség és hosszúság és mélység és magasság,

19. És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig.

20. Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhet a bennünk munkálkodó erő szerint, feljebb hogyan mint kérjük vagy gondoljuk,

21. Néki légyen dicsőség a Gyülekezetben a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre, örökkön-örökké. Ámen!

Kenneth Hagin életében akkor következett be egy *fordulópont*, amikor ezeket az imádságokat ezerszer elimádkozta magára. Egyébként benne van az imakönyvünkben is. Onnan még lehet, hogy könnyebb is használni.

Nem biztos, hogy elég ezerszer elmondani, lehet, hogy gyakrabban vagy többször kell elmondani. Hat hónapra rá elkezdett az Igéből *kijelentést*, világosságot kapni. Ezeket imádkozta másokért is, akik nem ismerték fel az Ige igazságát. Ha látjuk, hogy nem értik, mit a pásztor prédikál, nem érti, hogy mit olvas, akkor ezek az imádságok kiválóak arra, hogy a szíve, a szellemi szemei megnyíljanak erre.

Egy rokonáért mondta Hagin reggel és este. Igazából ő a *tudatlanságnak a gyengeségében* szenvedett. Egyszer csak kapott ettől a rokontól egy levelet, hogy a dolgok kezdenek megvilágosodni. Kezdem érteni, hogy miről beszélsz. Ez egy nagyon jó visszajelzés, amikor az ember ilyet kap.

Galata 6,2.

2. Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek e a Krisztus törvényét. Ámen.

Egymás terhét, a másikon levő *nyomasztást* hordozzuk – ez a közbenjárás. *Itt szeretnék ismét rávilágítani a hordozni szó jelentésére, hogy feleml, eltávolít, elmozdít.* Hiszem, hogy most jobban megvilágosodik előttetek, hogy az a szenvedés szó, amit az előbb taglaltunk. Gyakorlatilag azt jelenti, hogy a másikon levő *terheket* a közbenjárás szolgálatával leimádkozzuk róla. *Megszabadítjuk* az imáinkkal.

Sok esetben súlyos terheket kell félretenni az útból azért, hogy az illető a *futását akadálymentesen* be tudja végezni. A közbenjárással ezeket a terheket, útakadályokat, sorompókat felemljük, s az illető számára szabaddá válik az út. Nézzük meg, hogy mik lehetnek ezek az akadályok.

Zsidó 12,1-2.

1. Annakokáért mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden terhet és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.

2. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte lévő örömért keresztet szenvedett, nem tekintvén a gyalázatot, és az Isten királyiszékének jobbára ült. Ámen.

Először is a bizonyságtevők nagy fellege, tudjátok, hogy ki? A gyülekezet, az újjászületett szentek, akik bizonyosságot tesznek szóban vagy írásban a velük történt isteni csodákról, szabadulásokról. Ők a bizonyságtevők fellege. Mi is mindannyian, közösen.

Ez az igerész két akadályt említ: a *teher* és a *bűn*. A testvérek sokkal jobban tudnak futni, azaz elvégezni a szolgálatukat, a munkájukat, ha a közbenjárás szolgálatával *segítik* őket a terheknek az eltávolításában.

Ha valaki valami által lesújtott, Jézus azt mondja neki: jöjjetek énhozzám, akik megfáradtatok, terhek alatt roskadtok, és én megnyugosztalak titeket, vegyétek fel az én igámat... Itt nem szabad megállni! Sokan azt gondolják, hogy az iga nagyon nehéz. Úgy folytatja: ... az én igám gyönyörűsége, az én terhem könnyű. Hallelúja.

Tehát ha valaki terhek alatt roskad, akkor nem kritizálni kell, hogy na, mit szúrtad el, vagy hol vétetted el, rosszul szóltál, rosszul tettél valamit. Hanem imádkozni kell értük. Közben kell járni értük, hogy azok a nyomasztó dolgok felemlkedjenek róla. Valójában a

közbenjárással Krisztus Testének tagjait segítjük. A cél az, hogy mind jobban eljussanak a hívők az érettségre, az érett korra. Hallelúja!

Kezünket tesszük rátok, megáldunk benneteket, hatalmat veszünk Jézus nevében az életek felett. Jézus nevében hatalmat veszünk e név által az életed, az elhívásod, a családod, a munkád felett, a Jézus nevében. Mindaz, amire kezdet teszed, az áldott. Köszönjük Uram a munkalehetőséget, amit Te készítesz a számunkra.

Egy kis desszert következik: a múlt heti pesti tanítás címe az volt, hogy Isten feltétel nélküli szeretete. Isten szeretete tehát nincs feltételhez kötve. Egy másik helyen pedig azt mondja a Biblia, hogy Isten nem személyválogató. Nem mondja azt, hogy neked görbe a hajad azért nem szeret, a másoknak meg piros a haja, azért szereti.

Isten mindenkit szeret, hiszen az Ő *teremténye* minden ember. De csak azok a *gyermekai*, akik befogadták a szívükbe az Úr Jézust. Itt is van egy kis különbség, hogy Isten gyermekei és Isten teremtménye. Isten annyira szereti a teremtményét, hogy képes volt a Fiát áldozatul elküldeni.

Isten királyságának a *mozgatórugója* a szeretet. Mert a hit is csak szeretet által képes munkálkodni. Egyedül ez az isteni fajta szeretet tud bennünket teljessé tenni. Én is sokáig kerestem valamit és valószínű ti is így voltatok ezzel, de nem az igazit kaptam, hanem csak hamisítványt.

Hány olyan karácsony volt még fiatalabb koromban, hogy volt már videónk, odaültem, néztem a műsort, mit tudnék fölvenni valami igazi karácsonyit, ami olyan szívhez szóló. És sokszor csalódva zártam el a TV-t, mert világi volt a műsor. Nem tudott beteljesedést adni.

Érdekes módon, szó volt a múlt vasárnap a közbenjárásról, amiről mi most már ötödik alkalommal tanítunk. A közbenjárás egy *elhívás*. Ha mi szellemben *imádkozunk* és ugye közbenjárások által nyögések, vajadások jönnek elő, akkor gyakorlatilag az *Úr készen áll* arra, hogy Ő is közbenjárjon az Atyánál.

Amikor mi közbenjárunk, akkor valójában Jézus Krisztusnak *adjuk át a helyet*, hogy Ő cselekedjen. A közbenjáró imáknak a nagy része arról szól, hogy a hívők *térjenek vissza* az eltévedt és girbegurba vargabetűs útjaikról, az Úr akaratába.

A belső ember képes hinni a lehetetlenben. Ez a *hit*. A belső ember képes is ezt megragadni és valóságba hozni.

Többször előfordult már ez a szóhasználat, hogy *felvenni a keresztet*. Bizonyos vallási körökben azt értik alatta, hogy szenvedj, legyél beteg, fájdalmak gyötörjék a testedet. De egy másik szemszögből azt is jelenti, hogy a kereszt felvétele során az Úr a *feltámadás erejét látja* benned. Mert gondoljunk vissza, hogy mi is történt a kereszten? Másik értelemben pedig a kereszt felvétele az *elhívást* is jelenti, hogy jöjj és kövess engem.

Rövid az idő, de nagy *lehetőségek* adódnak még mindenki számára. Ezeket kell mindjobban kiaknázni és elvégezni azt a munkát, amit az Úr személyre szabottan ad. Szoktatok-e járni a *Mennyei hír* oldalon, a házasság blog múlt heti szakaszának a végén van egy érdekes gondolat.

A férj *ne korlátozza* a feleségének az elhívását, illetve az elhívásának a betöltését. Egy férj hozzáállása lehet *segítő*, lehet *közömbös*, és lehet *akadályozó*, azaz ellene fordul Isten akaratának. A női elhívott legjobb, ha mindent megtesz annak érdekében, hogy az *elhívását betöltse*.

Kathryn Kuhlman életében olvastam olyan vargabetűt, amit most felhozott az Úr, hogy nektek is említsem. Nem tudom, mennyire ismeritek az életét. Elkezdett szolgálni, nagy tüzzel, evangélista kenetben.

Az életében történt egy olyan fordulat, hogy elhagyta a férjét, összeállt egy férfivel. Tragédiák történtek a családban. A gyermekei közül is meghaltak, ő is súlyos beteg lett, amikor észhez kapott és visszatért a szolgálatba. Onnantól kezdve az olajozott úton haladt. Tanulságos eset.

Két apró kis bizonyosságunk van, ami a Szent Szellem vezetését mutatja be. A múlt héten voltunk az Ilonkánál, a Máltai otthonban. Azon tűnődtünk, hogy mákos bejglit vigyünk vagy *diós bejglit*. Nálam ez úgy működik, mintha lenne egy kőlapos mérleg. Biztos láttatok már ilyet. Mintha ezt magam előtt látnám, hogy ez most jobbra billen vagy balra billen.

A mákos felé billen vagy a diós felé billen. Nálam ez a mutató a diós felé billent. Közben a feleségem immár be is tette a kosárba a dióst. A feleségnek egyértelműen jött a diós. Bevittük az Ilonkához, ő boldog volt, nagyon örült, és kiderült, hogy a mákost nem eheti meg.

A másik eset, mikor fent voltunk Pesten az imakonferencián. Vittem fel dióbelet karácsonyi ajándékként azoknak, akiket az Úr mutatott. Volt még egy plusz doboz, és mondtam a feleségemnek, hogy ezt is tegyük be és felviszem. Majd az Úr megmutatja, hogy kinek adjam. Az ima alatt az „okos dobozom” kiokoskodta, hogy kinek.

Amikor vége volt az összejövetelnek, fölálltunk, fölöltöztünk, mentünk kifelé. Akkor az Úr a tekintetemet rávitte egy testvérré. Ő is ment kifelé, kiáltanom kellett utána és átadtam, hogy ezt az Úr készítette a számodra. Boldog volt!

Meglett a plusz doboznak is a tulajdonosa, csak nem úgy, ahogy én kigondoltam. Annyira örvendezett, hogy utána még fel is hívott telefonon. Tudtam, hogy ez az Úrtól volt, Ő mutatta meg az általa kiválasztott személyt! Hallelúja!

Ti szeretetre vagytok programozva! Hallelúja!

*A barna színnel jelzett részek más fordításokból származnak.